

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania T. S.A. z siedzibą w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Warszawie
z udziałem C. G., J. K. oraz L. sp. z o.o.
z siedzibą w W.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 24 maja 2023 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 14 kwietnia 2021 r., sygn. akt III AUa 1088/18,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od organu rentowego na rzecz odwołującej się
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Warszawie, wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2021 r., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 września 2018 r. i poprzedzające go decyzje organu rentowego, stwierdzając, że C. G. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 lipca 2015 r., a J. K. podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym u płatnika składek T. S.A. z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w okresie od 1 lipca 2014 r. do 31 sierpnia 2015 r. (pkt 1).

Od wyroku Sądu Apelacyjnego organ rentowy wywiódł skargę kasacyjną, zaskarżając wyrok ten w zakresie, w jakim Sąd odwoławczy zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji i zaskarżone decyzje przez ograniczenie okresów podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w T. S.A.: wobec C. G. do 31 lipca 2015 r. i J. K. do 31 sierpnia 2015 r.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący organ rentowy powołał się na oczywistą zasadność skargi, gdyż rozwiązanie umowy o pracę przez podmiot trzeci (L. Sp. z o.o. (dalej LT) – podmiot, który w sposób pozorny „przejął” część zakładu pracy), niezwiązany żadnym węzłem prawnym z T. S.A. i ubezpieczonymi, nie może być uznane za wystarczającą przesłankę do przyjęcia, że stosunek pracy zawarty z T. S.A. ustał, z uwagi na to, że samo świadectwo pracy wskazujące datę rozwiązania stosunku pracy nie jest jednostronną czynnością pracodawcy wskazującą na zamiar rozwiązania umowy, tylko oświadczeniem wiedzy pracodawcy, który – sporządzając świadectwo pracy – pozostaje w słusznym bądź mylnym przeświadczeniu, że dany stosunek pracy uległ rozwiązaniu.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołująca się T. S.A. wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie od skarżącego na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania. Wyjaśnia to już postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2022 r., II USK 589/21 wydane w tożsamym problemie prawnym, co uprawnia do zwięzłego uzasadnienia w tej sprawie.

Formułując wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, oparty na przesłance przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (por. postanowienia Sądu

Najwyższego: z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Tak rozumiana przesłanka „oczywistej zasadności skargi kasacyjnej” nie została skutecznie wykazana przez skarżącego. W kontekście argumentów skarżącego co do oczywistej zasadności skargi należy zauważyć, że według ustaleń Sądu Apelacyjnego w dniu 26 maja 2014 r. T. S.A. zawarła z LT umowę o świadczenie usług dziennikarskich, grafiki komputerowej, montażu materiałów telewizyjnych i charakteryzacji wraz z przejęciem pracowników i współpracowników T. S.A. W rezultacie od 1 lipca 2014 r. LT miała stać się nowym pracodawcą dla pracowników realizujących wydzielone funkcje wykonawcze w zakresie zadań: dziennikarskich, montażu, charakteryzacji i grafiki komputerowej, którzy do tej pory realizowali zadania na rzecz 22 jednostek organizacyjnych T. S.A. Przejściu do nowego pracodawcy podlegało 411 pracowników. Sąd Apelacyjny uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy i dokonane na jego podstawie ustalenia uzasadniały twierdzenie, że mimo formalnie zawartej umowy między T. S.A. a LT w istocie nie doszło do przejęcia części zakładu pracy. Sąd podkreślił, że przejmujący (LT) nie przejął zasadniczej części personelu odpowiadającego za realizację zadań dziennikarskich, montażu, grafiki komputerowej i charakteryzacji. Przejęta część personelu nie tworzyła samodzielnej jednostki organizacyjnej, która pozwoliłaby LT na ich wykorzystanie w celu prowadzenia identycznej lub analogicznej działalności (tj. produkcji treści na potrzeby emisji programów telewizyjnych). Uzasadniało to

stwierdzenie, że nie doszło do przejęcia przez LT części zakładu pracy T. S.A. Przejęcie przez LT samych zadań i wykonujących je pracowników, bez przejęcia kadry kierowniczej dokonującej weryfikacji prawidłowości wykonywania zadań, zostało ocenione jako nieskuteczne przejście zakładu pracy na nowego pracodawcę w rozumieniu art. 23¹ k.p. Jednakże Sąd odwoławczy dostrzegł podstawy do wydania orzeczenia reformatoryjnego w odniesieniu do zaskarżonych decyzji.

Sąd Apelacyjny ustalił, że ubezpieczony C. G. pozostawał formalnie zatrudniony przez LT, a więc w rzeczywistości przez T. S.A. od 1 lipca 2014 r. do 31 lipca 2015 r., a J. K. od 1 lipca 2014 r. do 31 sierpnia 2015 r., co oznacza, że w dacie wydania zaskarżonych decyzji zainteresowani nie pozostawali już w zatrudnieniu lub innej relacji uznanej za tytuł ubezpieczenia u płatnika składek T. S.A.

Zdaniem Sądu Najwyższego, zawarta we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentacja, mająca uzasadniać oczywistą zasadność skargi, stanowi w istocie próbę podważenia przeprowadzonej przez Sąd drugiej instancji oceny materiału dowodowego oraz dokonanych na tej podstawie ustaleń faktycznych, z których wynikało, że wymienieni w zaskarżonym wyroku zainteresowani byli zatrudnieni u odwołującej się T. S.A. i podlegali obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu tego zatrudnienia w okresach opisanych w wyroku.

Zgodnie zaś z art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów, a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny nie zajmuje się oceną materiału dowodowego, nie ma również kompetencji do kontrolowania prawidłowości oceny dowodów dokonanej przez sąd drugiej instancji według kryteriów opisanych w art. 233 § 1 k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 lipca 2013 r., II UK 403/12, LEX nr 1350309).

Sumując, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach orzeczono w myśl art. 98 § 1 i 398²¹ k.p.c.

(AGM)

[a]